

Homilije o Gospodovi molitvi (odlomki)

I. Če je molitev pred opraviлом in ga vodi, greh ne najde dostopa, po katerem bi lahko napadel dušo. Če se namreč v duši naseli zavest, da je Bog navzoč, ostanejo nasprotnikovi nameni neuspešni, ker povsod v dvomljivih rečeh posreduje pravičnost. Tudi **poljedelca** odvrta od greha molitev, ker na majhnem zemljišču pomnoži sadove, tako da se ne prikrade več greh z željo po večjem posestvu. Tako je s **popotnikom**, tako s **človekom, ki se odpravlja na vojsko** ali **sklepa zakon**, tako je z **vsakim, ki k čemu stremi**: če se vsega loti z molitvijo, ga bo srečen potek tistega, kar mu je na srcu, odvrnil od greha, ker nič nasprotnega ne more duše potegniti v strast.

Če pa odstopi od Boga in se ves zatopi v to, kar mu je pri srcu, je popolnoma nujno, da tak človek, ki je izven Boga, vsekakor biva v tistem, kar je Bogu nasprotno. Od Boga pa se loči, kdor ne vzpostavi stika z Bogom v molitvi. Potemtakem nas mora svetopisemska beseda [*lógos*] najprej naučiti, da je treba vedno moliti in se ne naveličati (Lk 18,1), kajti iz molitve izvira, da je človek v občestvu z Bogom; kdor pa biva v občestvu z Bogom, je ločen od tega, kar je Bogu nasprotno.

Molitev je zaščita duhovnega zdravja, vzgoja srditosti, zatiranje oholosti, očiščenje zamerljivosti, uničenje nevoščljivosti, odstranitev krivičnosti, ozdravitev od brezbožnosti.

Molitev je moč teles in blagostanje doma, postavnost države in moč kraljestva, znak zmage v vojni in zagotovilo miru, sprava razdvojenih in stanovitnost složnih, molitev je pečat devišstva, zvestoba v zakonu, orožje popotnikov, čuvar spečih, pogum bdečih, rodovitnost polj, rešitev pomorščakov.

Molitev je zagovor obtožencev, oprostitev ujetnikov, pokoj onemoglih, tolažba potrlih, radost veselih, spodbuda žalostnih, venec mladoporočencev, praznovanje rojstva in pogrebno oblačilo umirajočih.

Molitev je občestvo z Bogom, motrenje nevidljivega, zadovoljitev hrepenečih, enaka čast z angeli, napredovanje v dobrem, uničenje hudega, poboljšanje grešnikov, uživanje prisotnega in temelj prihodnjega.

Molitev je pripravila **Jonu** za bivališče veliko ribo (Jon 2,3), **Ezekija** je prav od vrat smrti privedla nazaj v življenje (4 Kr 20,5), **trem mladeničem** je spremenila plamen v rosnat veter (Dan 3,50), **Izraelcem** je podelila zmago proti Amalečanom (2 Mz 17,11) in v eni noči z nevidnim mečem pobila 185 tisoč Asircev (4 Kr 19,35). Poleg tega bi se dalo v zgodovini najti še nešteto zgledov, ki jasno kažejo, da od vsega, kar je v življenju dragoceno, ni nič višjega kot je molitev.

Bil bi čas, da se že posvetimo molitvi sami, toda vseeno naj pridigi dodam še nekaj malega. Po Božji milosti smo deležni mnogih raznovrstnih dobrin; v zameno za vse, kar smo prejeli, pa imamo edino to, da dobrotniku vračamo molitev in zahvalo. Četudi bi svoje občestvo z Bogom v zahvali in molitvi raztegnili na vse življenje, bi po mojem mnenju vseeno še toliko zaostajali za primernim povračilom, kakor če bi se sploh ne začeli truditi, da bi svojemu dobrotniku povrnili.

III. - *Posvečeno bodi Tvoje ime*

Je mar mogoče, da Božje ime ne bi bilo sveto, če jaz ne bi tega molil? ... Če je Božje ime večno sveto ..., in če On, ki je povsem nepomanjkljiv in popoln, ne more rasti v svetosti: kaj potemtakem pomeni prošnja *Posvečeno bodi Tvoje ime*, ...?

... Verjetno bomo to bolje razumeli, če se ozremo na nasprotje. Nekje sem bral v Svetem pismu, kako obsoja tiste, ki so krivi, da se Bog sramoti, in sicer pravi: *Gorje tistim, zaradi katerih se **moje ime sramoti med pogani!*** (Rim 2,24; Iz 52,5). To pa pomeni **sledede**: Vsi, ki ne verujejo Besedi resnice, gledajo na življenje tistih, ki so vero v Skrivnost že sprejeli. Ko nekateri ljudje sicer imajo ime vere, njihovo življenje pa veri nasprotuje, ker v njem malikujejo z lakomnostjo ali s pijanostjo, z razbrzdanostjo grešijo zoper dostojnost ali se kot svinja valjajo v blatu razuzdanosti, imajo neverni za to takoj pripraven razlog: odgovornosti ne naprtijo svobodni odločitvi vseh, ki slabo uporabljajo svoje življenje, ampak obtožujejo Skrivnost, da uči tako ravnati. Ne bi namreč (tako mislijo) ta in ta človek, ki je posvečen v Božje skrivnosti, postal obrekljivec, lakomnež, ropar ali kaj podobno slabega, ko bi (kristjanom) po postavi ne bilo dovoljeno grešiti. Zato izreka Beseda zoper take ljudi hudo grožnjo, ko jih svari: *Gorje tistim, zaradi katerih se moje ime sramoti med pogani.*

Če se torej tega zavedamo, je čas, da premislimo, kaj je temu nasprotno: mislim, da moramo moliti predvsem za to (in to pri molitvi imeti za najpomembnejše), naj se v **mojem življenju** Božje ime ne sramoti, ampak slavi in posvečuje. V **meni** (kakor pravi) bodi posvečeno ime, ki sem ga klical, ime Tvojega gospostva, da bodo ljudje videli dobra dela in slavili Očeta, ki je v nebesih (Mt 5,16).

...

Kdor moli: *Posvečeno bodi Tvoje ime*, zato po smislu v sebi prosi sledede: S sodelovanjem Tvoje pomoči naj postanem brezgrajen, pravičen, bogaboječ človek, ki se vzdržuje vsakega slabega dejanja, ki govori resnico, vrši pravičnost, hodi naravnost, misli na to, kar je zgoraj, prezira, kar je na zemlji, sije od duhovnega zdravja; sveti si s skromnostjo, krasi se z nepokvarjenostjo, lepša se z modrostjo in razumnostjo in se blešči od angelskega načina bivanja.

To in podobno obsega ta kratka prošnja, s katero v molitvi Bogu govorimo: *Posvečuje naj se Tvoje ime*. Bog se namreč v človeku ne more drugače slaviti, kakor da človekova krepost z Božjo močjo priča, da je On vzrok vsega dobrega.

Prevedel Gorazd Kocijančič
v: *Grški očetje o molitvi*,
Celje 1993, 149-150.169-171